

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14Csp/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5125209097
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2026:5125209097.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom v spore žalobcu: žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, B. - D. B., právne zastúpený LEGALINK s.r.o., IČO: 50 990 365, so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 22.08.2025 domáhal voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to vo výške 3 000 eur, spolu s nárokom na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu odôvodnil tým, že ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom súdnom konaní, v ktorom žalovaný, resp. jeho právny predchodca, porušil spotrebiteľské práva žalobcu, čím boli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

2. Žalobca uviedol, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 45Csp/34/2021 sa žalovaný ako žalobca domáhal voči nemu zaplatenia sumy 6 140,48 eur s príslušenstvom z titulu spotrebiteľského úveru. Toto konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom zo dňa 11. septembra 2023 tak, že súd konanie v časti zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Zamietnutie žaloby bolo založené na závere súdu, že zosplatenie úveru bolo neplatné, keďže nebolo preukázané riadne doručenie výzvy a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a zároveň neboli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného v pôvodnom konaní.

3. Žalobca právne argumentoval tým, že podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie už samotným úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, pričom zákon nevyžaduje preukázanie vzniku konkrétnej ujmy. Zdôrazňoval, že pre vznik tohto nároku nie je rozhodujúce, či spotrebiteľ vystupoval v základnom konaní v procesnom postavení žalobcu alebo žalovaného, keďže porušenie spotrebiteľských práv môže byť úspešne uplatnené aj v rámci procesnej obrany. Na podporu tohto výkladu poukazoval na ustálenú judikatúru krajských súdov, podľa ktorej je splnený predpoklad vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie aj vtedy, ak spotrebiteľ úspešne namietal porušenie svojich práv v obrane proti žalobe dodávateľa.

4. Žalobca ďalej uvádzal, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa má povahu normy s relatívne neurčitou hypotézou, pričom určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je ponechané na úvahu súdu. Zdôraznil, že toto zadostučinenie má plniť nielen satisfakčnú funkciu vo vzťahu k spotrebiteľovi, ale aj sankčnú a preventívnu funkciu voči dodávateľovi, aby ho odradilo od opakovaného porušovania spotrebiteľských práv. Argumentoval, že spotrebiteľ podstupuje súdny spor s ekonomicky a právne silnejším subjektom, čím prispieva aj k ochrane práv iných spotrebiteľov, a preto má mať zadostučinenie aj relatívny charakter.

5. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalobca uvádzal, že primeranosť finančného zadostučinenia je potrebné posudzovať s prihliadnutím na okolnosti základného konania, najmä na výšku sumy, ktorú sa žalovaný v pôvodnom konaní pokúšal voči žalobcovi neoprávnene uplatniť. Poukazoval na judikatúru, podľa ktorej má mať sankčný účinok len taká výška zadostučinenia, ktorá reálne predstavuje pre dodávateľa citelnú ujmu, spravidla vo výške približne do 50 % sumy, o ktorú sa chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Žalobca zdôraznil, že ním uplatnená suma 3 000 eur neprevyšuje 50 % pôvodne žalovanej sumy a zodpovedá rozhodovacej praxi všeobecných súdov, ako aj judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

6. Žalovaný uplatnený nárok rozporoval a žiadal zamietnutie žaloby v plnom rozsahu.

7. Žalovaný uvádzal, že žalobca sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.000 eur bez toho, aby v žalobe konkretizoval akékoľvek konkrétne spotrebiteľské právo, ktoré by malo byť porušené, ani spôsob, akým by sa mal žalovaný takéhoto porušenia dopustiť. Podľa názoru žalovaného žaloba neobsahovala základnú špecifikáciu porušeného práva, čím neboli splnené ani základné predpoklady pre vznik nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

8. Žalovaný namietal, že na uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie musia byť kumulatívne splnené zákonné podmienky, pričom v danom prípade nebola splnená ani jedna z nich. Zdôrazňoval, že žalobca svoj nárok odvodzoval výlučne od výsledku konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 45Csp/34/2021, v ktorom bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného, avšak takýto procesný neúspech žalovaného nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv zo strany žalobcu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

9. Žalovaný právne argumentoval tým, že pojem „úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti“ je potrebné vykladať ako aktívne konanie spotrebiteľa smerujúce k uplatneniu konkrétneho hmotnoprávného nároku vyplývajúceho z porušenia spotrebiteľských práv, ako je napríklad žaloba o náhradu škody, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určovacia žaloba smerujúca k vysloveniu neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky. Podľa žalovaného samotná procesná obrana spotrebiteľa v konaní iniciovanom dodávateľom tieto znaky nespĺňa, pričom tento výklad žalovaný opieral o rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä o uznesenie sp. zn. 6Cdo/389/2015 a ďalšie rozhodnutia, ktoré považoval za súčasť ustálenej judikatúry.

10. Žalovaný ďalej uvádzal, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia je viazané na aktívne uplatnenie porušenia práva spotrebiteľom, a nie na pasívnu obranu v súdnom spore. Podľa jeho názoru by výklad presadzovaný žalobcom bol v rozpore so zásadou právnej istoty a predvídateľnosti práva, ktorá je vyjadrená v základných princípoch Civilného sporového poriadku, ako aj v ústavných princípoch právneho štátu. Žalovaný zdôrazňoval, že žalobca v prejednávanej veci nikdy neuplatnil žiaden samostatný nárok z porušenia spotrebiteľských práv, a preto mu nemohlo vzniknúť právo na primerané finančné zadostučinenie.

11. Ako ďalšiu samostatnú obranu žalovaný uvádzal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. Argumentoval tým, že v pôvodnom konaní bolo právoplatne konštatované, že postúpenie pohľadávky, ktorú si žalovaný uplatňoval, bolo neplatné od počiatku, a teda žalovaný nikdy nebol veriteľom predmetnej spotrebiteľskej pohľadávky. Z tohto dôvodu podľa jeho názoru nemohol byť subjektom zodpovedným za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu a už vôbec nie subjektom, od ktorého by bolo možné požadovať finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

12. Žalovaný k inštitútu primeraného finančného zadostučinenia uviedol, že ide o súkromnoprávny inštitút občianskeho práva, ktorý nemôže plniť sankčnú funkciu, keďže sankcie patria do oblasti verejného práva. Rovnako odmietal tvrdenia žalobcu o reparačnej funkcii tohto inštitútu, keďže náhrada škody je samostatným právnym inštitútom s vlastnými zákonnými predpokladmi. Podľa žalovaného primerané finančné zadostučinenie nemá slúžiť ako prostriedok obohacovania spotrebiteľa ani ako následok neúspechu dodávateľa v súdnom spore. Žalovaný zdôrazňoval, že v pôvodnom konaní si len uplatnil svoje ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že je neprípustné, aby bol dodávateľ za uplatnenie tohto práva sankcionovaný povinnosťou zaplatiť finančné zadostučinenie. Poukazoval na to, že jeho procesný neúspech sa už prejavil v povinnosti nahradiť

žalobcovi trovy konania, ktoré mu boli zaplatené v sume 986,17 eura, a ďalšie finančné postihy by boli v rozpore so zásadami spravodlivosti.

13. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalovaný ju považoval za neprimeranú a neodôvodnenú. Namietal, že žalobca si riadne neplnil svoje záväzky z úverovej zmluvy, keď z poskytnutého úveru vo výške 8 000 eur doposiaľ uhradil len časť, a to sumu 5 480,77 eura. Žalovaný uvádzal, že túto skutočnosť preukázal prehľadom splátok a úhrad, ktorý navrhol vykonať ako dôkaz. Podľa jeho názoru nemožno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi, ktorý sám neplní svoje zmluvné povinnosti a u ktorého sa nenaplnila ani hrozba majetkovej ujmy.

14. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani bremeno tvrdenia vo vzťahu k výške uplatneného nároku, keďže nepreukázal vznik žiadnych negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom alebo spoločenskom živote, ako je zhoršenie majetkovej situácie, sociálna odkázanosť alebo psychická ujma. Podľa žalovaného inštitút primeraného finančného zadosťučinenia slúži na odstránenie nemajetkovej ujmy, ktorá však musí byť reálne preukázaná, čo sa v danom prípade nestalo.

15. Na základe všetkých uvedených skutkových a právnych tvrdení žalovaný dospel k záveru, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia, žalovanému nesvedčí pasívna vecná legitímácia, žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcu a uplatnený nárok nespĺňa podmienku primeranosti ani zákonné predpoklady svojho vzniku. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Žalobca replikou zdôraznil, že aktívna legitímácia na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie mu vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa žalobcu zákon neviaže vznik tohto nároku výlučne na aktívne procesné vystupovanie spotrebiteľa vo forme samostatnej žaloby, ale postačuje, ak súd v akomkoľvek rozhodnutí vysloví porušenie spotrebiteľského práva alebo povinnosti v jeho prospech, a to aj len v odôvodnení rozhodnutia. Na podporu tohto výkladu žalobca poukazoval na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, vrátane rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Csp/58/2020, ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä uznesenie sp. zn. 3Cdo/31/2020. Z týchto rozhodnutí žalobca vyvodzoval záver, že reštriktívny výklad § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý by spotrebiteľovi kládol dodatočné prekážky pri uplatnení jeho práv, je v rozpore s eurokonformným výkladom a so zásadou ochrany slabšej strany spotrebiteľského vzťahu. Podľa žalobcu je splnenie podmienky „úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti“ dané už samotným úspechom spotrebiteľa v základnom konaní, bez ohľadu na jeho procesné postavenie v tomto konaní.

17. Žalobca tvrdenie žalovaného, že úspešné uplatnenie porušenia práva musí mať podobu samostatnej žaloby spotrebiteľa, označil za ojedinelý a rozporný so súčasnou judikatúrou odvolacích súdov. Zdôraznil, že ustálená rozhodovacia prax pripúšťa vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie aj v prípade, ak spotrebiteľ úspešne namietal porušenie svojich práv v rámci procesnej obrany proti žalobe dodávateľa. V tejto súvislosti poukazoval najmä na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Prešove, ktoré výslovne potvrdzujú, že procesná obrana spotrebiteľa je spôsobilá založiť vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

18. Žalobca ďalej uvádzal, že vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je vylúčený ani v prípadoch, keď pôvodné konanie neskončilo meritórnym rozhodnutím, ale bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby zo strany dodávateľa po kvalifikovanej procesnej obrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019, z ktorého vyplýva, že aj späťvzatie žaloby dodávateľom v dôsledku úspešnej obrany spotrebiteľa zakladá vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže bezdôvodné uplatňovanie peňažných nárokov voči spotrebiteľovi nemožno považovať za konanie v súlade s dobrými mravmi.

19. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného, žalobca nesúhlasil s tvrdením, že žalovaný nemôže byť subjektom zodpovedným za porušenie spotrebiteľských práv z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky. Zdôraznil, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä rozsudku sp. zn. 7Cdo/237/2021, zodpovednosť za primerané finančné zadosťučinenie znáša buď pôvodný veriteľ, alebo ten subjekt, ktorý si spotrebiteľskú pohľadávku v základnom konaní voči spotrebiteľovi neúspešne uplatnil, bez ohľadu na to, či mu bola pohľadávka platne postúpená. Žalobca poukazoval aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré potvrdili ústavnú konformnosť takéhoto výkladu.

20. Žalobca sa osobitne vyjadril aj k funkciám primeraného finančného zadosťučinenia. Uvádzal, že ide o právny inštitút s relatívne neurčitou hypotézou, ktorého výška závisí od úvahy súdu, pričom má plniť viacero funkcií, a to satisfakčnú, sankčnú, preventívnu a reparačnú. Zdôraznil, že samotná povaha tohto inštitútu nevyžaduje preukazovanie reálne vzniknutej ujmy, keďže zákon postačuje už na spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti prívodiť ujmu spotrebiteľovi. V tejto súvislosti poukazoval na judikatúru

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nie je rozhodujúce, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, ale postačuje samotná možnosť jej vzniku.

21. K námietkam žalovaného smerujúcim proti výške uplatneného nároku žalobca uvádzal, že primerané finančné zadosťučinenie nemôže byť priznávané len v symbolickej výške, ak má reálne plniť svoju sankčnú, odradzujúcu a satisfakčnú funkciu. Poukazoval na viacero aktuálnych rozhodnutí okresných a krajských súdov, v ktorých boli spotrebiteľom priznané sumy blížiac sa k jednej polovici pôvodne uplatnenej pohľadávky, pričom zdôraznil, že ním požadovaná suma 3 000 eur je v súlade s touto rozhodovacou praxou a zodpovedá intenzite porušenia spotrebiteľských práv v základnom konaní.

22. Žalobca napokon odmietol námietku žalovaného o neexistencii ujmy ako právne irelevantnú. Zdôraznil, že platné znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia preukázanie vzniku majetkovej alebo nemajetkovej ujmy, ale postačuje samotné porušenie spotrebiteľského práva alebo povinnosti, resp. hrozba takejto ujmy. Na základe všetkých uvedených skutkových a právnych tvrdení žalobca zotrval na návrhu, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

23. Žalovaný po oboznámení sa s vyjadrením žalobcu zotrval duplikou na svojej doterajšej procesnej obrane a na stanovisku, že uplatnený nárok je nedôvodný. Uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na procesnej obrane zo dňa 16. septembra 2025, so žalobou naďalej nesúhlasí a považuje ju za nedôvodnú. Opätovne navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Zdôraznil, že ani vyjadrenie žalobcu k jeho procesnej obrane neprineslo žiadne nové skutkové alebo právne okolnosti, ktoré by mohli spôsobiť zmenu jeho stanoviska k veci samej.

24. Žalovaný ďalej uvádzal, že pre prípad, ak by súd dospel k záveru o existencii právneho základu uplatneného nároku, výslovne namietal výšku žalobcom požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa názoru žalovaného táto výška nespĺňala zákonnú požiadavku primeranosti. Zdôraznil, že dôkazné bremeno aj bremeno tvrdenia vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia spočíva na spotrebiteľovi, ktorý je povinný preukázať okolnosti odôvodňujúce ním požadovanú sumu. Žalovaný tvrdil, že žalobca žiadne takéto okolnosti dôkazmi nepreukázal.

25. Žalovaný opätovne namietal, že z podanej žaloby ani z ďalších procesných podaní žalobcu nevyplýva vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom alebo spoločenskom živote žalobcu v dôsledku údajného porušenia spotrebiteľských práv. Konkrétne uvádzal, že nebolo preukázané zhoršenie majetkovej alebo sociálnej situácie žalobcu, jeho odkázanosť na pomoc iných osôb ani vznik psychickej záťaž. Zároveň poukázal na skutočnosť, že hrozba straty finančných prostriedkov na strane žalobcu sa nenaplnila, keďže žalobca doposiaľ nevrátil veriteľovi celú čerpanú sumu úveru.

26. Žalovaný v duplike opätovne zdôraznil svoj právny názor, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody ani ako nástroj neprimeraného obohacovania sa spotrebiteľa. Poukázal pritom na judikatúru krajských súdov, podľa ktorej musí konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia vždy zohľadňovať skutkové okolnosti konkrétnej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

27. Súd v konaní nariadil pojednávanie. Na pojednávanie sa nedostavil ani žalobca ani žalovaný, obaja neúčast' ospravedlnili a žiadali vec prejednať a rozhodnúť v ich neprítomnosti.

28. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

29. Súd z rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 45Csp/34/2021-203 z 11.04.2023 zistil, že súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1.340,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.340,40 eur od 08.11.2018 do zaplatenia zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Dôvodom bolo nepreukázanie zosplatenia celého zvyšku dlhu - úveru. Listom zo dňa 26.08.2018 právny predchodca žalobcu zaslal žalovanému predžalobnú upomienku. V liste žalovaného upozornil, že má nedoplatok na splátkach v celkovej výške 370,59 eur, upozornil ho, že ak do 05.10.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 6/2018, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Výzva bola doručovaná žalovanému doporučenou zásielkou na adresu uvedenú v záhlaví zmluvy, zásielka sa vrátila právnomu predchodcovi žalobcu dňa 11.09.2019 ako neprevzatá žalovaným v odbernej lehote. Nebolo sporné, že medzi účastníkmi zmluvy o úvere bola dohodnutá možnosť veriteľa vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný pre omeškание so splácaním úveru (bod 10.2 zmluvy). Žalobca v žalobe a vo svojich vyjadreniach uvádzal, že úver zosplatiť dňa 19.10.2018, žalobca však žiadnym spôsobom nepreukázal, že k zosplateniu úveru došlo k 19.10.2018. Listom zo dňa 02.11.2018 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že vyhlasuje predčasnú splatnosť celého úveru, dlžná čiastka predstavuje sumu 7.835,76 eur. Žalobca však nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru žalovanému.

30. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa vyžadujú dva úkony a to výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadne

splatnosti. Pre platné zosplatnenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné nielen doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale aj doručenie úkonu, ktorým došlo k zosplatneniu úveru. Ďalej súd uviedol, že v zmluve o úvere bola dojednaná konečná splatnosť úveru ku dňu 20.09.2026. Keďže žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že došlo k zániku zmluvy a žalobca zároveň nepreukázal riadne a platné zosplatnenie úveru, súd vychádzajúc zo skutočnosti, že ide o stále tzv. „živý úver“ konštatoval zároveň aj neplatnosť postúpenia pohľadávky z VÚB, a.s. na Intrum Slovakia, s.r.o. Podľa citovaného ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je možné postúpiť iba takú pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na tretiu osobu, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (teda nastala splatnosť už aj poslednej splátky) alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda došlo k jej predčasnému zosplatneniu).

31. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

32. Uvedené ustanovenie v čase podania žaloby nebolo platné a účinné, nakoľko zákon č. 250/2007 Z.z. bol zrušený zákonom č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré v ust. § 3 ods. 1 písm. e/ stanovuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa; pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Nakoľko však podľa § 53 ods. 1 zák. č. 108/2024 Z.z. ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024, súd ustálil, že nárok na finančné zadosťučinenie pre porušenie zákona nie je vzťah zo zmluvy, jedná sa o deliktuálny nárok ktorý sa uplatňuje na základe platnej právnej úpravy a riadi sa zákonom č. 108/2024 Z.z..

33. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť výhradne voči osobe, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa za podmienky, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa.

34. Súd prioritne považoval za nevyhnutné identifikovať výklad právnej normy, čo znamená „spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa“.

35. Pod pojmom porušenie práva porušenie povinnosti podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov ide o akékoľvek konanie alebo opomenutie dodávateľa, ktoré je v rozpore s kogentnou spotrebiteľskou normou, alebo v rozpore s cieľom a zmyslom spotrebiteľskej ochrany (teleologický výklad) alebo v rozpore s dobrými mravmi v spotrebiteľskom vzťahu.

36. Typicky ide o porušenie povinností ako zdržať sa používania neprijateľných obchodných podmienok, povinnosť plniť si zmluvné povinnosti a konať v zmysle zmlúv a právnych predpisov, povinnosť konať transparentne, čestne a v súlade s dobrými mravmi, povinnosť nepoužívať nekalé obchodné praktiky, povinnosť nepožadovať plnenie, na ktoré dodávateľ nemá právny nárok a pod.. Ide o objektívnu zodpovednosť – nezávislú od zavinenia, postačuje samotný rozpor so zákonom a nie je potrebné preukazovať vznik ujmy.

37. Pod pojem porušenie povinnosti je možné zaradiť aj povinnosť v prípade nároku na predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru identifikovať splátku, pre zosplatnenie ktorej má byť nárok uplatnený so súčasným upozornením spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, povinnosť zdržať sa prevodu práv na tretiu osobu; ibaže prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. (v súčasnosti zrušený zákonom č. 312/2005 Z.z.), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou

pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu²¹ a) spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

38. Postúpením pohľadávky podľa § 524 ods. 2 Obč. zák. s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

39. Podľa § 529 a § 530 Obč. zák. námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky. Dlžník môže použiť na započítanie voči postupníkovi aj svoje na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky (§ 526), ak ich oznámil bez zbytočného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlžník aj v prípade, že jeho pohľadávky v čase oznámenia alebo preukázania postúpenia neboli ešte splatné. Ak postupca vymáha pohľadávku, môže dlžník použiť svoje na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré má dlžník voči postupcovi v čase jej vymáhania, nie však pohľadávky, ktoré má voči postupníkovi.

40. Z uvedeného vyplýva, že postúpením pohľadávky neprechádza na postupníka z postupcu deliktuálna zodpovednosť, teda zodpovednosť za to, že pôvodný veriteľ porušil práva spotrebiteľa – dlžníka.

41. V súdnom konaní sp.zn. 45Csp/34/2021 žalovaný uplatnil nárok na zaplatenie pohľadávky a to istiny, úrokov a úrokov z omeškania. Neuplatňoval napríklad nároky z poplatkov, ktoré neboli zmluvne dohodnuté, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a pod.. Podľa uplatnených nárokov, je potrebné posudzovať aj pasívnu legitimáciu.

42. Súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 20 ods. 1 písm. a) a b/zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase postúpenia pohľadávky pôvodného veriteľa Všeobecnou úverovou bankou a.s, ako právnym nástupcom Consumer Finance Holding, a.s., ustanovovalo, že veriteľ nemôže previesť práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, rovnako ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka ustanovujú povinnosti veriteľovi, teda osobe, ktorý poskytla spotrebiteľský úver.

43. Žalovaný je osobou, ktorá aj v konaní sp.zn. 45Csp/34/2021 nebola pasívne legitimovanou osobou, nakoľko úkon postúpenia pohľadávky bol absolútne neplatný, pričom neplatnosť postúpenia pohľadávky nespôsobil žalovaný, pričom spotrebiteľský úver nebol stále splatný.

44. Súd nezistil, že by žalovaný uplatňoval nároky v rozpore s vtedy platnými predpismi spotrebiteľského práva, ako napríklad nárok z neprijateľných zmluvných podmienok, uplatňoval nároky, ktorých uplatnenie vylučoval zákon (napr. § 11 zák. č. 129/2010 Z.z.) a pod. a spotrebiteľ uplatnil svoje práva z predpisov o ochrane spotrebiteľa. Súd teda ustálil záver, že žalovaný nemohol porušiť povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, nakoľko v spore sp.zn. 45Csp/34/2021 nebol nositeľom žiadnych práv, teda nebol aktívne legitimovanou osobou. Ak žalovaný neporušil práva spotrebiteľa, tieto práva mohol nanajvyš porušiť pôvodný veriteľ, ani v tomto konaní nemôže byť žalovaný pasívne legitimovanou osobou, teda nositeľom povinností.

45. Súd preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. Nakoľko žalovaný bol v plnom rozsahu úspešný, súd mu podľa § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).